

čelu. Spremil je Marijo domov. Nikoli ni pozabila nežnosti v njegovi besedi na tisti prvi poti ž njim. Legla je srečna in zaspala v solzah...

On je spal slabo. Polijal ga je zoprni pot. Vso noč se je tlapil v sanjah, da plačuje v gostilni in ne more naštetih dovolj. Ko se je prebudil, mu je kar telesno odleglo. Iz navade je hotel prešteti svoj denar. Pa je našel, da ima samo eno šestico.

»Marija,« se je nasmehnil, »bogatega ženina imaš.«

Spomnil se je dogodka z natakario, ki se je bila uštelala in bi je ne bil mogel plačati. Trpko ga je zaskrbelo. Pogledal se je v zrcalo. Dolg, izmučen obraz je pogledal vanj iz stekla. Bridkeje kot prvič se je zavedel:

»Zdrav nisem več! Ali bom le moral sprejeti cerkveno miloščino v Kranju?«

Stopil je na trg za cerkvijo. Zvonilo je sedem. Strbenc je šel od maše.

»Si slabo spal?« je vprašal, kakor da vidi in ne dvomi.

»Če si ti, jaz ne,« je odgovoril Simon. »Rodoljubnim mačkom sem odrastel. Moj mošnjiček seveda še ni.«

»Če ni nič hujšega —,« je dejal Strbenc postrežljivo, segel v žep in vprašal:

»Koliko pa hočeš?«

»Pa posodi goldinar.«

»Posojam le na pare,« je odvrnil z nekako skrito šalo Strbenc in izvlekel denar.

»Hudó si mi ustregel,« je menil Simon. Strbenc je zamahnil z roko. Potem je vprašal:

»Ali res misliš vzeti Mandelčevo?«

»Na tvoj denar, kaj ne?« se je skušal zasmejati Simon iz vljudnosti.

»Saj sem vedel; kranjski jeziki,« je rekel Strbenc trenotno resno.

Simon je šel. Občutje bridkega ponižanja ga je obšlo in se mu prelilo v živce. V glavi se je oglasila motna bolečina in začela tolči glasno, glasneje. Bičala ga je, ko je šel s povešenimi očmi po mestu.

»Romar, romar, romar...«

* * *

Dve leti pozneje v avgustu se je preselil Simon v Kamnik. Meseca februarja nato je napravil svoj tretji izpit. V juliju čez dve leti se je vrnil s Prevčevo pisarno v Kranj. Potem se mu je zgodilo kakor se

godi »romarjem« pri natakaričah v povesti in življenju. S pokvarjenim pivom si je zapravljal zadnje zdravje. Ko je od Šenčurja potoval proti mestu, je štel ob kolovozih na levo:

»Sion... Golgota, Sion... Golgota...«
Odgovorilo mu je: Golgota... Ko je prišel v Kranj, je stavil v loterijo. V Marijo je namreč verjel in upal do konca... Romar!...

* * *

Marija leži sedemdesetletna v zapadnem kotu kranjskega pokopališča ob svojem možu Gregorju Keržiču. Takrat pa je bila štiriindvajsetletna, vitka in črnolasa in je imela vero in sladko sanjo, da bo legla s Simonom... Sanje...

* * *

Sej